

Ahirete Uğurladığımız Kardeşimin Ardından...

Ailemizin yakışıklısı, 7 kardeşin ortancası, en sempatik olanımız, 4 çocuğu ile babalıkta birincimiz, kardeşim İbrahim Özçelik; anne babasından ve kardeşlerinden önce hepimizi geçerek, ahiret yolculuğuna ilk çıkanımız oldu. 50 yaşına girmeden, 49'un son ayında 15 Aralık günü can emanetini Rahman ve Rahim olan Allah'ın ölüm meleğine teslim etti. Geçtiğimiz yıl EYT düzenlemesi sonrası emekli olmuştu. Orta 2'den terk ederek başladığı çalışma hayatında geçen 35 yılın ardından yorulmuş, sakin ve keyifli bir emeklilik yaşamak istiyordu. Üniversite çağlarındaki 3 kızının ardından, son dakika sürprizi olarak gelen 2,5 yaşındaki oğlu fiilen ailenin altın topuna dönmüş, tatlı bir sevgi ve heyecan kaynağı olmuştu. Düğün ve taziyelerde ailemizin temsilcisi, akrabalarımız arasında en çok irtibat kurandı. Baba ocağımızın kalkanı, annemizin yaveriydi.

Kardeşimdeki sabır ve anlayış hiç birimizde yok gibiydi. Aile binamızda büyüklerimizin koruyucusu ve güvencesi, ağır hasta olan babamıza en çok hizmet edenimizdi. Ona karşı gelemiyor, muzip gelen taleplerine dahi olmaz diyemiyorduk. Bizler bir yere giderken kendisi terste kalsa bile, geçerken beni de alın demesine itiraz etmek mümkün değildi.

Lanetlik mRNA sıvılarından en az ikişer doz olan birçok insan gibi, turbo kanser dehşetini hepimize yaşatarak, teşhis süreci ve hastalığının tamamını 3 aya sığdırarak, resmen kesinleştiğinde kemoterapi yapılmasına bile fırsat bırakmayarak, hepimizi şaşkınlık içinde koydu gitti. Doktorların tıbben yapılabilecek bir şey kalmadı dediği son durumda, kendisini rahatlatmak için geleneksel tedavi yöntemlerini bile uygulamaya imkan bırakmadan, 4x hızında seyredilen bir film gibi baş döndürücü bir seyirle çöktü gitti. Bu apansız gidişin ardından biricik tesellimiz, ağır bir eziyet çekmeden, aylarca ağrıyla kıvrınmadan, bir deri bir kemik kalasıya erimeden çabucak biten bir süreçle vefat etmesi oldu.

Küçük hücreli karsinom illetinin vahşi saldırılarını, birazcık olsun yavaşlatabileceğimiz çok kıymetli sayılı

günlerinde, ona yalancı umutlar vaat eden bazı din bezirganı şarlatanların verdiği sahte umutların boşa çıktığını görünce, daha da bir üzüntü ve kahrıyla gitti. Biz ne kadar uyarmaya çalışsak da “seni ilaç kullanmadan bile tedavi edebilirim” diyebilecek kadar pervasızlaşan birisine güvenmesinin çok yanlış olduğunu geç de olsa anlayarak mahzun gitti. Manevi telkin ve ibadetlerinde şimdiye kadar olumlu etkisini gördüğümüzden, itiraz etmeden saygılı davrandığımız inanç grubunun, en kritik zamanda yaptığı illüzyonundan kurtaramadık kardeşimizi. “Doktorlardan önce bize gel” diyen, Hindistan’dan ithal edilen bir avuç kuruyemiş ezmesini son bir tane kalmış mucize ilaç diyerek fahiş fiyatla pazarlayan, her icraatı ticari sonuca dönüşen bu kişilere muhalefet edince, kardeşimizi temelli kaybetme korkusu da yaşadık. Fiili dua yerine geçen normal ilaç ve bitkisel tedavilerin ihmal edilerek, sırf sözlü dua ile şifa aramanın uygunsuzluğunu, sebepler dairesinde ispat etmeyle uğraştık kardeşimize bu tuhaf hengame içinde. Kendisine sahte umutlar veren bu kişilerin; sadece adak ve bağış için iletişime açık, destekleri gerektiğinde erişilemez uzaklıkta olduklarını kahrıyla yaşayarak, bizlere karşı savunamayarak, içine attı acısını gitti kardeşim. O yüzden, sonradan başsağlığına gelen temsilcilerine, biz yandık bari başkaları yanmasın, kimseye boşuna sağlık ve şifa ümitleri vermeyin, haddinizi ve yetkinizi taşan alanlara girmeyin, hasta insanların çok kıymetli zamanlarını boşuna tüketmeyin diyebildim ancak.

Kimseye bariz ve kasıtlı bir zararı olmadı kardeşimin. Ama en büyük kötülüğü kendisine yaptı, sigara denilen zıkkımı son ayına kadar bırakmayarak. Kızsak da küssek de çaresiz kaldık sigara illetine karşı. Sinsice saldırıya geçen düşman gibi apansız bastırdı kanser hastalığı. Sebebi belli olsa da ilerleme şekli hiç normal değildi bu illetin. O yüzden turbo kanser demişler belli ki. Ne yazık ki kanser ve kalp krizi fırtınasını ciddiye alıp doğru dürüst araştıran, sağlık kayıtlarından yan etki sorgulamasını sağlayan bir sağlık yönetimimiz de olmadı bu süreçte. Kendi rızanla gönüllü denek olduğun için her şeye katlanacaksın anlayışını dayattılar umarsızca. Sebep olanlardan razı değiliz, Allah da yanlarına bırakmaz eminiz ama şu anda çaresiz bir uyum içindeyiz.

Covid sıvılarından olsun veya olmasın; sigara içen, alkol tüketen herkes, sıradan insanlara göre daha fazla kanser ve diğer kronik hastalıkların hedefi olmaya devam edecektir. Sadece vergi payını yükselterek, alkolden ehliyetini kaptıranları sosyal ve ekonomik idama mahkum ederek bu sorunları aşamayız. Eğitimden medyaya kadar çok yönlü bir mücadele ve aile temelli stratejik kararlar alarak ancak etkili olabiliriz.

Bir yandan kardeşimi kaybetmenin şaşkınlığı ve hüznü içinde bocalarken, diğer yandan Gazze’de kardeşleriyle beraber tüm sülalesini şehit verenlerin, yakın zamanda yaşadığımız deprem vb. felaketlerde en sevdiklerini aniden kaybedenlerin huzurunda kardeş acısını dillendirmenin bir nebze mahcubiyetini de yaşıyorum doğrusu. Tam burada sözler kifayetsiz, acılar tarifsiz kalıyor. Son nefesimize kadar hak batıl mücadelesinde doğru ve dik durabilenlerden olmayı seçip çalışmaktan, dünya imtihanını bitiren Müslümanlara rahmet okumaktan başka bir yol da bizlere yakışmıyor zaten. Öyleyse, başta Hz. Peygamber a.s. olmak üzere cümle geçmişimize, yakınlarımıza, şehitlerimize, anne-baba ve kardeşlerimizden ahirete uğurladıklarımıza ve hassaten biricik kardeşim İbrahim’in ruhuna el-Fatıha!...

Asker Teyzemiz Hayatını Kaybetmedi! Kazandı İnşallah!

Vefat etti yerine, hayatını kaybetti denilen ölüm haberlerini daima garipsiyorum. Ölüm gerçeğini yumuşatmaya, dehşetini azaltmaya niyetli de olsa, bana yanlış geliyor. Kaybedilen şeylerin tekrar bulunma ihtimali vardır. Anlık gidiş gelişlerden başka, hayatını kaybedip sonra tekrar bulabilen var mı? Olsa olsa dünya imtihanını kaybetti veya kazandı diyebilirdik. Ama o da Allah'a malum, bizlere de mahşer gününe dek sır kalacak bir mevzudur.

Bu sabah küçük oğlu Seyfettin abinin paylaşımıyla öğrendim, sevgili Asker Teyzemizin can emanetini teslim ettiğini, ahiret yolculuğunun bir sonraki aşamasına geçtiğini. İçimde bir hüznün, sevgi, merhamet ve minnet fırtınası döndü. Çok yaşlı ve artık hareket edemez hale gelmiş olsa da ölüm haberi derin bir hüznle çöktü kalbime. Son yıllarını sağlık sorunları nedeniyle sıkıntılı yaşayan teyzemize, ölümün bir merhametle geldiğini, Rabbimizin *"bu kadar dünya imtihanın yeter"* demiş olduğunu hissettim. Asker Teyzemizi her görüşümde veya aklıma geldiğinde tazelenen safiyane sevgimi hatırladım. Çocukluğumun kadın kahramanlarından birisi olduğunu, sebep oldukları ve yaptıkları için ne kadar minnettar bulunduğumu düşündüm.

Bazıları ölüncü, gerçekten hayatını kaybetmiş sayılsa da Asker Teyzemizin inşAllah kazananlardan olduğuna inanıyor ve şahitlik ediyorum. Neden böyle inandığımı izah edeyim:

Asker Teyze diye bildiğimiz merhumenin adı Nazife idi aslında. Ama Nazife Teyze diye çağrıldığını hiç duymadık. İşin doğrusu merhum olan kocasının adı Asker'di. Asker Amcanın mahallemizde işlettiği bir bakkal dükkanı vardı. Asker Bakkal diye tanıyıp bilirdik. Büyük marketlerin mahalle aralarında olmadığı o yıllarda, günlük temel gıda ve temizlik ihtiyaçlarımızı bakkallardan alırdık.

Kirvelik, sünnet olan çocuğun bir büyük akraba veya komşu tarafından teskin edilmesi, hediyelerle gönlünün alınması ve daha sonra hayat boyu destek verilmesi anlamına gelen güzel bir geleneğimizdir. Kirve olan aileler arasında kan bağı olmasa da akraba gibi kabul edilir. Hatta bazı yerlerde kirve kızıyla evlenmek ayıp ve uygunsuz görülür. Çocuklar kirvelerine derin bir sevgi ve saygı beslerler.

Asker amcamız, benimle birlikte abimin ve bir küçük kardeşimin kirvesi olmuştu. Zaten sevip saydığımız

tatlı bir amca iken, şimdi kirvelik bağı ile daha da güçlü yakınlaşmıştık. Dükkanından günlük alışveriş yaparken dahi kirveliliğin farkını gösterir, küçük hediyelerle çocuk kalbimizi mutlu etmeyi bilirdi.

Ne çare ki, Asker Amcamız 1982 yılında vefat edince Bakkal Dükkanı da yetim kaldı. Asker amcanın da ailesi ve çocukları olduğu için, hayatın devam etmesi, geçimin sağlanması, Bakkalın da çalışması gerekiyordu. Çocukların iş ve okulları yüzünden Bakkalı sürekli çalıştırmaları mümkün olmayınca, tezgahın başına Nazife Teyzemiz geçti. Daha sonra Asker Bakkal'dan mütevellit Asker Teyzemiz oldu.

Asker Teyzenin aklımda kalan en güçlü görüntüsü; üzerinde bisküvi, çiklet ve çikolata kutularının, pompalı ölçekli camdan kolonya dolmuş şişelerin yer aldığı, uzun bir bakkal tezgahının arka tarafında, tahta sedir üzerine konulmuş şişkin ve kadife kılıflı minderler üzerinde oturmuş, giydiği geniş bir entari ve kolsuz cepkenli örme yelek üzerinden başını omuzlarıyla birlikte örten beyaz tülbent içinde, elinde tuttuğu büyük bir Kur'anı Kerim'i, burnunun ortasına indirdiği yakın okuma gözlüklerinin yardımıyla alçak bir sesle okuması veya yine aynı durumda iken etrafında bulunan torun veya akrabadan küçük kızlara Kur'anı Kerim'i okutarak öğretmeye çalışmasıdır. Şayet dükkanda ilgilendiği bir müşterisi yoksa, genelde hep bu şekilde gördüğümü hatırlarım.

Asker Teyze, basit bir alışveriş içinde bile İslam esaslarını anlatan, hayırla nasihat veren, her ürünü açıktan besmele ile açan, bir şeyi tartarken hak geçme korkusuyla pür dikkat kesilen, sürekli dua ile konuşan, dedikodu nedir bilmeyen canlı bir tebliğci, İslam'ı yaşayarak gösteren bir şefkat kahramanıydı.

Bütün güzel vasıflarının yanı sıra, rahmetli kocasının kirvelik emaneti olarak gördüğü bizlere de ayrıca ihtimam eder, daima sevgisiyle, şefkatli dokunuşlarıyla ve minik hediyeleriyle muhabbetini sağlam tutardı. Zaten diğer iki kardeşimin kirvesi de Asker Teyzemizin büyük oğlu Yusuf Abi olmuştu.

Asker Teyzemizi kendi aile büyüklerimizden farksız görür, önemli konularda danışır, fikir ve duasını alırdık. Yatılı okulu kazanarak gitmeden önce ve sonra her izne geldiğimde, mutlaka uğrayıp elini öpmek ister, çoğu kere abdestli olduğu için muvaffak olamazdım. Şafii mezhebinde namahrem karşı cinslerin ten teması namaz abdestini bozduğu için buna dikkat ederdi.

Sağlık Meslek Lisesinin son yılında nişanlandığım hayat arkadaşımı, ilk tanıştırdığım akraba ve aile büyüklerimin arasında Asker Teyzemiz de vardı. Onun hayır duasını ve onayını almak benim için çok kıymetliydi. İstanbul'da olduğumuz her bayramda giderek ziyaret ettiğimiz değişmez sıra-i rahim duraklarımızdan birisi de Asker Teyzemizdi.

Asker Teyze, çocukluğumuzdan bugüne uzanan tarihin canlı bir sayfası, güçlü bir İslam kadınının nasıl olması gerektiğinin yaşayan bir örneği, Kur'anı Kerim ile hemhal olmanın ve konuşunca iyiliği ve güzelliği tebliğ etmenin tatlı bir temsilcisiydi. Şimdi dünya defterini kapatarak, Rabbinin huzuruna çıkmak üzere kabirde bekleyenler arasına katıldı. Yaşadığım hiç bir dönemde onun hakkında aile veya komşularından bir şikayet duymadım ve görmedim. Hayırlı amelleri, helalinden ticaretini yaparak büyüttüğü evlatları ve gönlünü kazandığı insanların hüsnü şahadetiyle, kulluk imtihanını Allah'ın izni ve lütfu ile kazanan bahtiyar kullar arasında olduğuna inanıyor ve mekanının Cennet olmasını, 39 yıldır ayrı kaldığı Asker Amcamız ile Cennette buluşmasını Yüce Rabbimizden niyaz ediyorum.

Yüce Allah, Asker Teyze gibi kahraman kadınlarımızı yanı başımızdan eksik eylemesin, sayılarını çoğaltsın. Asker Teyzemiz ve onun gibi yaşayarak can emanetini güzellikle teslim eden, kadın-erkek bütün geçmişlerimizin ruhuna El-Fatiha...